

dog kommer igjen iaar, men især, fordi Loven virkelig er en Gjenganger fra forrige Aarhundrede, da den romanagtige Følsomhed med alle sine Maanestinsbørn baade levede og døde og blev under den franske Revolution begravet uden Sorg og uden Taarer, fordi man havde mærket, at naar Menneskefjærlighed og Menneskebyd skulle strækkes saa umaadelig langt, at de kunde naae til Ratte og Hunde, til Fluer og Myg, saa bleve de saa tynde netop i den Kreds, som havde dem meest behov, i den Kreds, der havde baade det nærmeste og billigste Krav paa dem, netop i Mennesketredsen, at den ikke kan være tjent med dem. Derfor er det, at jeg lader Loven gaae; jeg haaber, at den gaar igjennem Huset kun for saa — ja at reise med Iris til Aalborg eller paa anden Maade forsvinde.

Justitsministeren: Jeg skal kun tilslade mig at gjøre den ærede Taler opmærksom paa, at Lovforslaget ikke er Gjenganger i den Forstand, han tog Ordet, og at det heller ikke døde Straadød, som han sagde; men at det derimod standse i Landstinget, fordi vedkommende Udvalg ikke kunde blive færdigt med Betænkningen inden Sessionens Udlob. (Tscherning: Ja, men det er jo netop Straadød, ellers var den flaaet ihjel!)

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, satte Lovforslaget tilligemed dets Overgang til 3die Behandling under Afstemning og vedtoges med 58 mod 14 Stemmer.

Ændringsforslag til de 2de foransførte Lovforslag indtrævedes til den følgende Dags Aften.

Efter Dagsordenen gik man derefter over til Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Færøerne til Justitsministeren. (Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 228).

N. Winther: Det er ubestrikt de fleste af det ærede Things Medlemmer bekendt, at Grindefangsten paa Færøerne er en af Beboernes vigtigste Næringskilder, og det ikke

alene, forsaavidt Udbyttet deraf afgiver en temmelig betydelig Deel Tran deels til Udførsel og deels til Forbrug paa Stedet, men ogsaa, forsaavidt Udbyttet er et vigtigt, ja, jeg kan næsten sige, et uundværligt Fødemiddel paa Færøerne. Det er derfor naturligt af Vigtighed, at de Bestemmelser, der gjælde med Hensyn til den Maade, hvorpaa denne Fangst skal drives, ere saa hensigtsmæssige som muligt. I ældre Tider rettede man sig i den Henseende kun efter gammel Vedtægt, men man kom snart til den Erkjendelse, at dette ledede til ikke saa Misligheder. Derfor udkom Reglementet af 1ste November 1832 om Grindefangsten paa Færøerne, som søgte at raade Bod herpaa; men uagtet det udtryffeligt hedder i Reglementet, „at de Forandringer, man har indført, stemme med mange af Færøboernes Ønsker og andre kundige Mænds Formening“, saa troer jeg dog, at det idetmindste nu er en temmelig almindelig Mening paa Færøerne, at Reglementet er aldeles uhenigtsmæssigt. Den Utilfredshed, der i den Henseende ytrer sig, giver sig rigtignok ialmindelighed kun Lust i private Samtaler imellem Indbyggerne indbyrdes; det eneste alvorlige Skridt, der i den Henseende er gjort, er, at nogle af Beboerne paa Færøerne allerede i 1838 indgave et Andragende desangaaende til de Roeskildske Stænder, ligesom ogsaa Beboerne i Thorshavn gjentagende have søgt om, at Udbyttet af Grindefangsten for deres Vedkommende, ligesom for de øvrige Byggers Vedkommende, maatte deles efter Folkemængden. Derimod have Embedsmændene paa Færøerne oftere søgt at raade Bod paa Reglementets Uhenigtsmæssighed. Saaledes har allerede den forrige Amtmand paa Færøerne, P. Løven, i en Skrivelse til det Kgl. Rentekammer af 11te Mai 1845 gjort adskillige Forslag i den Retning, og den nuværende Amtmand har ogsaa opfordret Beboerne til at fremkomme med de Indvendinger, de kunde have med Hensyn til Reglementet. Frugten af denne Opfordring af den nuværende Amtmand var, at han i Lagthinget i 1854 forelagde et Udkast til nogle Forandringer i Grindereglementet, men det Udvalg, der i den Anledning blev nedsat i Lagthinget, udtalte, at saafremt de paatænkte